

Ο Γιάννης Ρίτσος στη μοναξιά του πλήθους

του Τηλέμαχου Χυτήρη

Μιλώντας για τον Γιάννη Ρίτσο είναι αδύνατο κανείς να καλύψει το τεράστιο σε όγκο ποιητικό έργο του. Ο Ρίτσος είναι ένας πηγαίος ποιητής κι αυτό αναπόφευκτα οδηγεί στο κίνδυνο μιας άνισης ποιοτικής παραγωγής. Με το πέρασμα του χρόνου ένα πάντως είναι σίγουρο, ότι η ποίησή του, φιλτραρισμένη από την απόσταση, θα δείξει τις κορυφώσεις της δημιουργίας του και φυσικά θα εκλείψουν τα αυθόρμητα και επικαιρικά ποιήματα. Αναφέρομαι σε εκείνα που υμνούν αρχηγούς ή καταστάσεις που σκοπό είχαν να τυπωθούν στα πολιτικά έντυπα, ενθουσιάζοντας ή συγκινώντας τις μάζες. Ο Ρίτσος όμως είναι γνήσιος ποιητής κι όταν παλεύει με την ύπαρξη και τον ψυχισμό του γράφει ποιήματα που δικαίως κατέχουν εξέχουσα θέση στη νεοελληνική γραμματεία. Σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου (σε επιστολή του το 1969) «Η ποίηση δεν έχει άλλο συμπαραστάτη της από την ίδια την ποίηση» κι αυτό τα λέει όλα.

Ο Γιάννης Ρίτσος είναι ο ποιητής της «Σονάτας», του «Επιτάφιου», ένα μοιρολόι άμεσης λαϊκής αισθαντικότητας, της «Ελένης». Γι' αυτά τα ποιήματα και αρκετά άλλα, ο Ρίτσος είναι ένας μεγάλος ποιητής κι όχι γιατί πήρε το βραβείο Λένιν ή δεν πήρε το βραβείο Νόμπελ. Ο ποιητής απομονώθηκε από την καλά συγκροτημένη γενιά του '30, δεν είχε έναν Κατσίμπαλη, έναν Καραντώνη στον πλευρό του, αλλά αντίθετα κυνηγήθηκε, εξορίστηκε, έμεινε συνεπής στη στάση του. Η ποίησή του φτερούγισε αφ' εαυτής, δεν άντεξε τα σιδερένια φτερά, όταν κι όπου αυτά υπήρχαν. Γιατί η ποίηση είναι ορφανή κι απεχθάνεται τους θετούς γονείς. Είναι όμορφη στη μοναξιά της. Ο Γιάννης Ρίτσος είναι γεννημένος ποιητής και δεν ωφελείται κανένας όταν απαρνιέται τη φύση του και την αθωότητά της. Η ζωή, οι περιπέτειές της, οι αγώνες της, οι θάνατοι, τρέφουν την ουτοπία της διαδρομής, τη ψυχή και την υπέρβαση της ποιητικής πράξης. Ποίηση είναι η αδυναμία του απόλυτου.

Η ποίηση του Γιάννη Ρίτσου είναι η προέκταση των λαϊκών και δημοτικών μας καταβολών, γεμάτη ανθρωπιά και απλότητα. Αφηγηματική. Ένας δραματικός μονόλογος. Χαρακτηρίζεται από ένα

υπαρξιακό διχασμό και αναπτύσσεται ως ερωτικό παράπονο. Το ελλείπον του οράματος, το άπιαστο του έρωτα αποτελούν το «μεδούλι» της ποίησης του Γιάννη Ρίτσου. Τον ποιητή θα τον θυμόμαστε και θα τον διαβάζουμε, πέρα από τα εκατό χρόνια από τη γέννησή του. Οι αληθινοί ποιητές ανήκουν στη χορεία των αθανάτων. Ο Γιάννης Ρίτσος αγέρωχος, ωραίος, θα συνεχίσει να περπατά μέσα στη μοναξιά του πλήθους.

Πηγή: http://hitiris.eu/downloads/stories/TH_archive0160_stories1379336394.pdf

Δημιουργία αρχείου: 16-09-2013 15:59
